

Sygn. akt I C 870/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Tadeusz Dereń

Protokolant Dominika Deron

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 marca 2014 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa A. A. – S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 60 000 zł i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. A. – S. kwotę 34 000 zł (trzydzieści cztery tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 10 000 zł od dnia 28 maja 2011 r. do dnia zapłaty i od kwoty 24 000 zł od dnia 17 marca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 676,55 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 1 450 zł tytułem brakującej opłaty sądowej od uiszczenia której powódka była zwolniona.

Sygn. akt IC 870/12

UZASADNIENIE

Powódka A. S. wniosła pozew o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 10.000 zł – tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku w wypadkiem komunikacyjnym z dnia 3.12.2005 r., wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28.04.2011 r. do dnia zapłaty, ustalenie odpowiedzialności pozwanej wobec powódki na przyszłość za skutki zdarzenia z dnia 3.12.2005 r., oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2400 zł.

W uzasadnieniu pozwu podała, że dnia 3.12.2005 r. w Z. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym kierujący pojazdem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) T. S. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, doprowadzając do zderzenia z pojazdem marki V. nr rej. (...) z naczepą.

W wyniku wypadku obrażeń doznał kierujący pojazdem oraz pasażerka pojazdu F. (...) – powódka.

Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC w Towarzystwie pozwanej.

W wyniku wypadku powódka doznała obrażeń ciała w postaci m.in. urazu głowy, wstrząśnienia mózgu, złamania obojczyka lewego z przemieszczeniem, uszkodzenia kręgosłupa szyjnego, uszkodzenia lewej obręczy barkowej i ogólnych potłuczeń.

Po zdarzeniu powódka została przewieziona do szpitala w K., gdzie była hospitalizowana do dnia 7.12.2005 r., zaś po hospitalizacji była leczona ambulatoryjnie oraz konsultowana psychiatrycznie i neurologicznie.

Powódka w dniach od 3.07.2006 r. do 15.07.2006 r. przeszła rehabilitację w (...) S.A. w L. oraz ponownie w dniach 25.09. – 18.10.2016 r. przeszła rehabilitację w 23 (...) ZOZ w L..

Po wypadku pojawiły się u powódki komplikacje zdrowotne, zaś w wyniku urazów powypadkowych orzeciono niezdolność powódki do pracy.

W wyniku obrażeń powypadkowych z osoby sprawnej fizycznie, powódka stała się osoba niedołązną, wymagającą pomocy osób trzecich przy wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego.

Pojawiły się również problemy w sferze psychicznej.

Z powodu trwałych dolegliwości psychicznych i fizycznych związanych z wypadkiem, powódka do chwili obecnej nie może znaleźć pracy i pozostaje bez zatrudnienia, będąc na utrzymaniu męża.

Powódka za pośrednictwem pełnomocnika zgłosiła szkodę do strony pozwanej, która przeprowadziła postępowanie likwidacyjne i wypłaciła powódce kwotę 14.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Wnioskiem z dnia 20.04.2011 r. pełnomocnik powódki wystąpił o ponowne rozpatrzenie sprawy, gdyż przyznane zadośćuczynienie nie jest kwotą adekwatną w stosunku do szkody, jakiej doznała powódka w wypadku.

Ustalenie odpowiedzialności na przyszłość pozwanego uzasadniła tym, że istnieje duże prawdopodobieństwo wystąpienia negatywnych konsekwencji zdarzenia, których nie można przewidzieć w chwili obecnej.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym 4800 zł kosztów zastępstwa procesowego potwierdzając, że udzielała ochrony ubezpieczeniowej z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku oraz uznała co do zasady odpowiedzialność za skutki wypadku powódki z dnia 3.12.2015 r., wypłacając powódce kwotę 14000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 242,60 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i 1.118,67 zł tytułem utraconego dochodu.

W ocenie pozwanego dotychczas wypłacone powódce zadośćuczynienie jest odpowiednie do skutków wypadku i rozmiaru krzywdy powódki oraz zadośćuczynień wypłacanych w podobnych sprawach w roku 2007.

Powódka odmówiła leczenia operacyjnego złamania obojczyka – tak po wypadku jak i w lutym 2006 roku – a tym samym przyczyniła się do zwiększenia szkody, co winno mieć istotny wpływ na wysokość zadośćuczynienia. Ponadto strona pozwana wniosła o oddalenie wniosku dowodowego powoda w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii jak i z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii-traumatologii i neurologii, na okoliczność ustalenia szczegółowego (godzinowego) wymiaru opieki nad powodem. Pozwany podniósł również, że leczenie powódki zostało zakończone w roku 2008.

Pismem procesowym z dnia 11.07.2013 r. (.k. 265 akt) powódka rozszerzyła żądanie pozwu w zakresie zadośćuczynienia zgłoszone w pozwie w kwocie 10 000 zł do kwoty 60 000 zł tj. o kwotę 50 000 zł i wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 60.000 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia 28.04.2011 r. od kwoty 10.000 zł oraz od dnia 11.07.2013 r. od kwoty 50.000 zł do dnia zapłaty podnosząc, że doznane przez powódkę obrażenia oraz uszczerbek na zdrowiu powódki w łącznej wysokości 32%, wynikający z opinii biegłych sądowych, uzasadnia żądanie zadośćuczynienia w kwocie 60.000 zł.

W wyniku postępowania dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 grudnia 2005 r. na drodze w miejscowości Z. powódka A. S. uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym jako pasażer samochodu osobowego marki F. (...). Sprawcą wypadku był obecny mąż powódki T. S., kierujący samochodem

osobowym marki F. (...) nr rej. (...), który nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z ciągnikiem siodłowym marki V. nr rej. (...).

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 25.04.2006 r. sygn. akt (...)T. S. został uznany za winnego zdarzenia komunikacyjnego z dnia 3.12.2005 r. i wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, zawieszając wykonanie kary tytułem próby na okres lat czterech.

Sprawcę zdarzenia komunikacyjnego i stroną pozwaną łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego obowiązująca w dniu zdarzenia.

Odpowiedzialność za skutki wypadku przyjęła strona pozwana, przeprowadzając postępowanie likwidacyjne i wypłacając powódce kwotę 14.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 242,60 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i 1.118,67 zł tytułem utraconego dochodu.

/dowód: -przesłuchanie powódki, k. 188,

-akta szkody strony pozwanej,

-akta SR w Ząbkowicach Śląskich

Sygn. (...),

-zawiadomienia o przyznaniu świadczenia, k. 114 – 120/

Bezpośrednio po wypadku pogotowie ratunkowe przewiozło powódkę do szpitala w K. na oddział urazowo – ortopedyczny, gdzie była hospitalizowana do dnia 7.12.2005 r.

W trakcie leczenia rozpoznano u powódki złamanie trzonu obojczyka ze skrótem i przemieszczeniem odłamów do boku.

W wyniku wypadku powódka straciła przytomność na kilka godzin. Nadto u powódki w szpitalu stwierdzono wstrząśnienie mózgu, obrażenia głowy w prawej stronie polegające na rozcięciu skóry oraz ogólne potłuczenia. Złamany lewy obojczyk unieruchomiono opatrunkiem gipsowym, który powódka nosiła przez okres 6 tygodni. Rana na głowie zagoiła się po tygodniu. Przy przyjęciu do szpitala dokonano repozycji zamkniętej złamania obojczyka lewego, założono ósemką gipsową. Wynik repozycji niezadawalający.

Powódka nie wyraziła zgody na proponowane leczenie operacyjne, ponieważ lekarze nie dawali gwarancji, że po operacji będzie poprawa w zakresie ruchomości lewej ręki. Po zdjęciu opatrunku gipsowego, powódka była leczona ambulatoryjnie, zabiegi rehabilitacyjne w (...) S.A. w L. i w (...) SP ZOZ w L. – oraz leczenie sanatoryjne. Ponadto po wypadku u powódki wystąpiły zaburzenia w sferze psychicznej, leczyła się u psychiatry, powódka miała stany lękowe, zaburzenia koncentracji, problemy ze snem, obawy przed jazdą samochodem.

Obecnie powódka odczuwa bóle w lewym obojczyku, zwłaszcza przy zmianie pogody, nie może lewą ręką wykonywać większych prac fizycznych lub nosić ciężary powyżej 2 kilogramów, odczuwa drętwienie lewej ręki od palców w kierunku barku, odczuwa również bóle kręgosłupa w odcinku szyjnym, z którym nie miała problemów przed wypadkiem.

Przez okres 6 miesięcy powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim. Decyzją (...) Oddział w W. z dnia 18.10.2006 r. przyznano powódce świadczenie rehabilitacyjne na okres od 31.10.2006 r. do 28.01.2007 r. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS stwierdzono niezdolność powódki do pracy do 30 czerwca 2008 r. i w tym okresie powódka pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy. Z dniem 28.01.2007 r. rozwiązano umowę o pracę z powódką z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby, powódka była zatrudniona jako zdobnik szkła w firmie (...) R. K.

Przez okres około 6 miesięcy po wypadku powódka wymagała pomocy osób trzecich przy wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego.

/dowód: -przesłuchanie powódki, k. 188,

-karta informacyjna z ZOZ K., k. 28,

-dokumentacja medyczna leczenia powódki, k. 30-70,

-zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu powódki, k. 71-79,

-zaświadczenia ZUS o niezdolności do pracy powódki, k. 80-85,

-zawiadomienie ZUS o skierowaniu na rehabilitację leczniczą, k. 86

-decyzja ZUS z dnia 18.10.2006 r., k.90,

-rozwiązanie umowy o pracę z 26.01.2007 r., k.93,

-świadczenie pracy powódki, k. 94,

-orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, k. 98-103,

-zaświadczenie ZUS, k. 105,

-opinia psychologa L. K., k. 109,

-akta szkody strony pozwanej/

Pismem z dnia 24.01.2006 r. pełnomocnik powódki zgłosił szkodę stronie pozwanej, domagając się wypłaty kwoty 10 000 zł tytułem zaliczki na koszty leczenia oraz zadośćuczynienia.

W toku postępowania likwidacyjnego ustalono 14% trwały uszczerbek na zdrowiu powódki. Pismem z dnia 20.04.2011 r. pełnomocnik powódki wystąpił o ponowne rozpatrzenie sprawy dotyczącej szkody komunikacyjnej z dnia 3.12.2005 r. i dopłatę dalszej kwoty w wysokości 36.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Pismem z dnia 27.09.2011 r. strona pozwana odmówiła wypłaty dalszego zadośćuczynienia ponad wypłaconą kwotę 14.000 zł.

/dowód: -przesłuchanie powódki, k. 188,

-akta szkody strony pozwanej,

-pismo powódki z 20.04.2011 r., k. 126,

-pismo pozwanego z 27.09.2011 r., k. 131/

W następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 3.12.2005 r. powódka doznała zaburzeń neurotycznych o obrazie zespołu stresu pourazowego ((...)) z występowaniem typowych objawów tych zaburzeń- koszmarów sennych, zaburzeń snu, stanów lękowych, obniżenia nastroju, anhedonii, unikanie sytuacji mogących przypominać sytuację urazową, uczucia odrętwienia, przytępienia uczuciowego.

Z upływem czasu po około 2-3 latach objawy te znacząco się zmniejszyły i obecnie ich nasilenie nie jest znaczne i nie wymaga leczenia psychiatrycznego. Stopień nasilenia objawów, czas trwania i charakter uzasadniają 7% długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki.

/dowód: -opinia biegłego z zakresu psychiatrii

R. S., k. 237/

W wyniku wypadku z dnia 3.12.2005 r. powódka doznała złamania obojczyka lewego z przemieszeniem, urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu – z zespołem nerwicowym typu cerebrastenii pourazowej z zaburzeniami depresyjno-lękowymi, urazu odcinka kręgosłupa szyjnego z zespołem bólowym szyjnym typu cervicalgii oraz obrażenia ogólne.

Uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z wypadkiem z dnia 3.12.2005 r. wynosi 25% (biegły R. B.), 18% (biegły H. A. i M. J.).

Wypadek komunikacyjny z dnia 3.12.2005 r. skutkuje do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, parestezjami kończyny górnej lewej w zakresie wszystkich palców i dolegliwości te nasilają się zwłaszcza przy dłuższej jeździe samochodem i przy zmianach pogodowych.

Pomimo stosownego leczenia utrzymuje się ograniczenie ruchomości biernej i czynnej w stawie ramiennym lewym, bolesność obojczyka lewego, co utrudnia w sposób zasadniczy czynności życia codziennego.

Nie było wskazań do leczenia operacyjnego obojczyka i odmowa poddania się leczeniu, przy braku bezwzględnych wskazań do operacji, nie obciąża powódki. Odmowa poddania się przez powódkę zabiegowi operacyjnemu związanemu z przebyłym złamaniem obojczyka lewego, nie miała wpływu na procentowy uszczerbek na zdrowiu powódki.

/dowód: -opinia biegłego R. B., k. 202,

-opinia biegłych H. A. i

M. J., k. 272/

Dolegliwości powódki związane z przebytymi urazami narządu ruchu nie powinny powodować szczególnie znacznych dolegliwości, zaś obecna dysfunkcja lewej kończyny górnej jest utrwalona i zabiegi rehabilitacyjne nie są w stanie w sposób istotny poprawić tego stanu. W związku z tym nie przewiduje się możliwości powrotu do stanu pełnego zdrowia powódki. Wskazuje na to m.in. okres 7 lat od wypadku- okres całkowicie wystarczający do podjęcia i zakończenia zabiegów mających na celu poprawę sprawności kończyny. W przyszłości wskazane będzie leczenie przede wszystkim usprawniające.

/dowód: -opinia biegłego R. B., k. 202,

-opinia biegłych H. A. i M. J., k. 272/

Sąd zważył co następuje:

Bezspornym jest w sprawie, że w dniu 3 grudnia 2005 r. na drodze w miejscowości Z.powódka uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym jako pasażer samochodu osobowego marki F. (...), której sprawcą był obecny mąż powódki T. S., kierujący samochodem F. (...nr rej. (...), który nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i doprowadził do zderzenia z ciągnikiem siodłowym marki V.nr rej. (...), zaś prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich z dnia 25.04.2006 r. sygn. akt (...) T. S.został uznany za winnego w/w zdarzenia komunikacyjnego i skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności, z zawieszeniem wykonania kary tytułem próby na okres lat czterech.

Strona pozwana nie kwestionowała okoliczności zdarzenia oraz przyjęła odpowiedzialność z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadacza pojazdu mechanicznego – sprawcy wypadku komunikacyjnego – za skutki wypadku, przeprowadzając postępowanie likwidacyjne i wypłacając powódce kwotę 14 000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 242,60 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i kwotę 1.118,67 zł tytułem utraconego dochodu.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego a zwłaszcza przesłuchania powódki, dokumentacji medycznej leczenia powódki oraz opinii biegłych sądowych R. B., H. A. i M. J. Sąd uznał, że wypłacone powódce przez stronę pozwaną świadczenie z tytułu zadośćuczynienia w wysokości 14 000 zł jest zbyt niskie, a odmowa wypłaty dalszego zadośćuczynienia niezasadna.

Zgodnie z przepisem art. 445 § 1 k.c. Sąd może, w wypadkach wskazanych w art. 444 k.c., przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Ze względu na niewymierność krzywdy, określenie w konkretnym przypadku odpowiedniej sumy, pozostawione zostało sądowi, zaś Sąd korzysta z daleko idącej swobody, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Pojęcie krzywdy mieści w sobie wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia zarówno w postaci doznanych cierpień fizycznych jak i psychicznych.

Przepisy Kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, zaś zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 k.c. ma charakter kompensacyjny. Wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, nie może jednak spełniać funkcji źródła dochodu poszkodowanego, a jedynie wynagrodzić mu doznany ból i cierpienie. Kwotowe oznaczenie należnego zadośćuczynienia, według poglądów zarówno w orzecznictwie jak i w literaturze, powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, z uwzględnieniem doznanej krzywdy, jak i aktualnych stosunków majątkowych oraz poziomu życia społeczeństwa.

Z dokumentacji medycznej oraz opinii biegłych R. B.,

H. A. i M. J. wynika jednoznacznie, że powódka w wyniku wypadku z dnia 3.12.2005 r. doznała obrażeń w postaci złamania obojczyka lewego z przemieszczeniem, urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu – z zespołem typu cerebrastenii pourazowej z zaburzeniami depresyjno-lękowymi, urazu odcinka kręgosłupa szyjnego z zespołem bólowym szyjnym typu cervicalgii oraz obrażenia ogólne, w tym m.in. rozcięcie skóry na głowie.

Nadto z dokumentacji medycznej i przesłuchania powódki wynika, że złamany obojczyk unieruchomiono opatrunkiem gipsowym, który powódka nosiła przez okres 6 tygodni. Wypadek komunikacyjny z dnia 3.12.2005 r. skutkuje do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, parastezjami kończyny górnej lewej w zakresie wszystkich palców, które to dolegliwości nasilają się m.in. przy zmianach pogodowych, utrzymuje się nadal ograniczenie ruchomości biernej i czynnej w stawie ramiennym lewym, bolesność obojczyka lewego, co utrudnia w sposób zasadniczy czynności życia codziennego.

Powódka przez okres 6 miesięcy po wypadku wymagała pomocy osób trzecich przy wykonywaniu podstawowych czynności życia rodzinnego, nie może wykonywać lewą ręką większych prac fizycznych lub nosić ciężary powyżej 2 kilogramów, zaś przez okres 6 miesięcy w związku z wypadkiem, powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim z tym, że niezdolność do pracy powódki stwierdzono do 30 czerwca 2008 r. i w tym okresie powódka otrzymywała świadczenie rehabilitacyjne a następnie rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Nadto z opinii biegłego psychiatry R. S. wynika, że powódka w następstwie wypadku komunikacyjnego z dnia 3.12.2005 r. doznała zaburzeń neurotycznych o obrazie stresu pourazowego / (...)/ z występowaniem typowych objawów tych zaburzeń – koszmarów sennych, zaburzeń snu, stanów lękowych, obniżenia nastroju, unikanie sytuacji mogących przypominać sytuację urazową, uczucia odrętwienia i przytępienia uczuciowego. Objawy te po około 2-3 latach zmniejszyły się i obecnie nie wymagają leczenia psychiatrycznego, zaś stopień nasilenia objawów, czas trwania i charakter uzasadniają 7% długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki.

W związku z uszczerbkiem na zdrowiu powódki z tytułu złamania obojczyka lewego z przemieszczeniem ze skrótem i ograniczeniem ruchomości barku lewego z poz. (...)rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu...(Dz.U. 2002 23 n. 1974 ze zm), przyjętym przez biegłego R. B. na 20%, zaś przez biegłych H. A. i M. J. na 10% Sąd uznał, iż

z uwagi na stan obojczyka powódki, co potwierdzają opinie i dokumentacja medyczna, należy przyjąć z tego tytułu, iż właściwym uszczerbkiem jest 15% jako średni z przyjętych przez biegłych.

Ponadto należało uwzględnić 5% z tytułu urazu kręgosłupa szyjnego (biegły R. B.) z poz. (...), który przewiduje minimalny uszczerbek z tego tytułu w wysokości 5%, zaś biegli H. A. i M. J. błędnie przyjęli, iż jest to tylko 3% oraz 7% z opinii biegłego psychiatry R. S. z tym, że nie może on być zsumowany z uszczerbkiem w wysokości 5% przyjętym przez biegłych z zakresu ortopedii i neurochirurgii, gdyż dotyczy tych samych zaburzeń i z tej samej pozycji 10a w/w rozporządzenia.

W związku z powyższym należało przyjąć łączny uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 27% (15% + 5% + 7%), zaś dalsze zarzuty co do wysokości tego uszczerbku, podniesione w piśmie procesowym powódki z dnia 22.01.2014 r. (k. 289), Sąd uznał za bezzasadne.

Zatem, mając na uwadze wszystkie podniesione wyżej okoliczności – w tym również doznanych przez powódkę cierpień fizycznych i psychicznych, doznany ból podczas leczenia, długi okres leczenia i związane z tym ograniczenia przez dłuższy czas aktywności życiowej – powódka przez okres 6 tygodni nosiła opatrunek gipsowy, zaś przez okres 6 miesięcy po wypadku wymagała pomocy osób trzecich przy wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego, wiek powódki, aktualne skutki wypadku związane z dolegliwościami bólowymi kręgosłupa szyjnego z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej, parestecjami kończyny górnej lewej w zakresie wszystkich palców, ograniczenia ruchomości biernej i czynnej w stawie ramiennym lewym, bolesność obojczyka lewego z wadliwie wygojonym złamaniem, co utrudnia w sposób zasadniczy czynności życia codziennego oraz ustalony uszczerbek na zdrowiu powódki w łącznej wysokości 27%, Sąd uznał za odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego należnego powódce kwotę 48 000 zł w nawiązaniu również, co wskazano wyżej do przeciętnego poziomu życia społeczeństwa i jego zasobności, mając na uwadze także wysokość sum zasądzonych w podobnych przypadkach w tut. Sądzie.

W związku z tym, ustalona wysokość zadośćuczynienia pieniężnego należnego powódce w kwocie 48 000 zł należało zmniejszyć o kwotę 14 000 zł, którą pozwana wypłaciła powódce i tytułem dalszego zadośćuczynienia zasądzić od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 34 000 zł, zaś dalej idące powództwo w tym zakresie oddalić.

Należy nadto podkreślić, iż ustalona wysokość uszczerbku na zdrowiu, jest jedną z przesłanek (nie decydującą) oznaczenia wysokości zadośćuczynienia pieniężnego oraz mieć na uwadze, że wypłata zadośćuczynienia powódce w kwocie 14 000 zł miała miejsce na początku 2007 r. a więc realna wartość wypłaconego zadośćuczynienia 7 lat temu niewątpliwie była inna (wyższa) niż obecnie – mając na uwadze tak wzrost przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia jak i poziom inflacji w okresie 2007 – 2014 r.

Z opinii biegłych jednoznacznie wynika, że nie było żadnych wskazań do leczenia operacyjnego obojczyka i odmowa powódki poddania się leczeniu, przy braku bezwzględnych wskazań do operacji, nie obciąża powódki, zaś odmowa ta nie miała również wpływu na procentowy uszczerbek na zdrowiu powódki. Zatem twierdzenia strony pozwanej o przyczynieniu się powódki do zwiększenia szkody są całkowicie bezzasadne i nie mogły zostać uwzględnione przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia.

Odnośnie odsetek od zasądzonej kwoty – Sąd uwzględnił od kwoty 10 000 zł od dnia 28 maja 2011 r., gdyż pismo powódki o ponowne rozpatrzenie sprawy o dopłatę kwoty tytułem zadośćuczynienia z dnia 20.04.2011 r. wpłynęło do strony pozwanej w dniu 27.04.2011 r. (akta szkodowe pozwanej), zaś zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z 22.05.2005 r.

O ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. 2013.392 ze zm.) w zw. z art. 817 k.c., zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie a brak okoliczności wskazanych w art. 14 ust.2 w/w ustawy. Natomiast odsetki ustawowe od kwoty 24 000 zł Sąd uwzględnił od dnia wyrokowania, mając na uwadze przepis art. 455 k.c. w zw. z art. 481 k.c. oraz, że dopiero

w tej dacie, mając na uwadze materiał dowodowy, mogła być w tym zakresie ustalona kwota należnego powódce zadośćuczynienia.

Wobec powyższego, powództwo w zakresie dalej idących odsetek ustawowych, podlegało oddaleniu.

Sąd uznał, iż żądanie powódki ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia 3.12.2005 r. winno być oddalone, gdyż z opinii biegłych sądowych z zakresu medycyny wynika wprost, że obecna dysfunkcja lewej kończyny górnej powódki jest utrwalona i zabiegi rehabilitacyjne nie są w stanie poprawić tego stanu i w związku z tym nie przewiduje się możliwości powrotu do stanu pełnego zdrowia powódki ze względu na upływ okresu 7 lat od wypadku, zaś w przyszłości wskazane będzie jedynie leczenie usprawniające.

Zatem opinie powyższe nie potwierdziły, by w przyszłości mogły wystąpić jakieś inne dodatkowe konsekwencje zdarzenia z dnia 3.12.2005 r., których nie można przewidzieć w chwili obecnej potwierdzając jedynie, że zmiany są utrwalone i okres siedmiu lat od wypadku był całkowicie wystarczający do podjęcia i zakończenia zabiegów mających na celu poprawę stanu sprawności kończyny.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając przy przyjęciu, że powódka wygrała w 0,57%

(34.000 zł : 60.000 zł), zaś strona pozwana wygrała w 0,43 % a zatem należne powódce koszty to 2.087,79 zł (0,57 % x 3.662,80 zł obejmujące 250 zł opłata od pozwu, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, 2.400 zł koszty zastępstwa, 995,80 zł koszty opinii biegłych sądowych, zaś stronie pozwanej 1411,24 zł (0,43 % x 3.281,96 zł obejmujące 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 2.400 zł koszty zastępstwa, 864,96 zł koszty opinii biegłych sądowych) i w związku z tym należało zasądzić na rzecz powódki kwotę 676,55 zł – tytułem zwrotu części kosztów procesu (2087,79 zł – 1411,24 zł).

Sąd nie uwzględnił kosztów za czynności pełnomocnika pozwanej w zwiększonej stawce, tj. w kwocie 4800 zł, gdyż przedmiotowa sprawa nie należała do zawiłych i nie uzasadniał tego również jakiś szczególny nakład pracy profesjonalnego pełnomocnika strony pozwanej.

Ponieważ powódka była zwolniona od opłaty sądowej od pozwu ponad kwotę 250 zł, należało obciążyć stronę pozwaną kwotą 1450 zł tytułem brakującej opłaty sądowej od zasądzonego roszczenia na podstawie przepisu art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005 r. (tekst jednolity: Dz.U. nr 90 poz. 594).

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, należało orzec jak w sentencji